

עין משפט
גד מצוה

לֹא א מִיּוֹ פִּיּוּ מַהֲלָמָה טוֹמַמַת לִרְעַת הָאֵל וְ כַּמֶּנ עֲשִׂין רֵלֶה:
לֶח ב מִיּוֹ פִּיָּה מַהֲלָמָה הָאֵל א ו טוֹשֵׁעַ יִיד סִי שַׁפ סַעֲיָף א:
לֶח ב מִיּוֹ פִּיָּג מַהֲלָמָה מַעֲנוּת הָאֵל ד טוֹשֵׁעַ אִיחַ סִי מַקְטַע סַעֲיָף ג:
ב ד מִיּוֹ פִּיָּה מַהֲלָמָה אֶל הֵלֶכָה א ג סַמֶּנ עֲשִׂין דִּרְכָנָן ד טוֹשֵׁעַ יִיד סִי שַׁפ סַעֲיָף א וְנוֹסִימָן שַׁפֵּא סַעֲיָף א:
מֵא ה מִיּוֹ פִּיָּג מַהֲלָמָה מַעֲנוּת הָאֵל ד טוֹשֵׁעַ אִיחַ סִי מַקְטַע סַעֲיָף ג:
כּב א מִיּוֹ פִּיּוּ מַהֲלָמָה טוֹמַמַת לִרְעַת הָאֵל ו:
כּג ז מִיּוֹ פִּיּוּ מַהֲלָמָה אֶל הֵלֶכָה א ה סַמֶּנ עֲשִׂין דִּרְכָנָן ד טוֹשֵׁעַ יִיד סִי שַׁפ סַעֲיָף א וְנוֹסִימָן שַׁפֵּא סַעֲיָף א וְנוֹסִי סַעֲיָף א:
מֵד ח טוֹשֵׁעַ יִיד סִי מַהֲלָמָה סַעֲיָף ג:
מֵה ט מִיּוֹ פִּיָּג מַהֲלָמָה מַעֲנוּת הֵלֶכָה ד טוֹשֵׁעַ אִיחַ סִי מַקְטַע סַעֲיָף ג:

מז י מיי פיי מהלכות טוממלת לרעת ה' ו:
מז ב מיי פיה מהלכות אכל הלכה א ה סמנ עשין דרכנן ד טושע ייד סי שפ סעף א ונוסמן שפ סעף א ונוסי מהל' מוח ל מיי פיי מהלכות טוממלת לרעת ה':
מז מ ג ס מיי פיי מהלכות ביהמ קדש הלכה יא סמנ לאוין שג:

תורה
אור השלם
1. והפכתי חגיכם לאבאל וכל שיריכם לקדוה והעליתי על כל מתנין שק יכל כל ראש קדוה ושמותיה באבאל יחיד ואחריתה ביום מר:
עפוס ח י
2. וישלח יואב תקיעה וקח משום אשה וקחמה ויאמר אליה התאבלי נא ולבש נא בגדי אבלי ואלי חסובי שמן וחיית באשה זה ימים רבים מתאבלת על מתי:
שמואל ב יד ב
3. והנאק דם מתים אבלי לא תעשה פארך חבוש עלך ותעליך תשים ברגליך ולא תעשה על שפם וקלחם אנשים לא תאבלי:
יחזקאל כו יז
4. וינחם דוד את בת שבע אשתו ויבא אליה וישכב עמה ויחלד בן ותקרא את שמו שלמה ויִי אֱהָבֶהָשְׁמוּאֵל בִּי כד ויבס הפטורה את בגדיו וגלח את כל שערו וירחץ במים ויטהר ואחר יבוא אל המזבח וישב מחוץ לאהליו שבעת ימים:
ויקרא יח ה
6. לך אמר לקדם שובו לבכם לאהליכם:
דברים ה כו
7. ואחרי סקרתו שבעת ימים יספרו לו:
יחזקאל מד כו
8. וביום באו אל הקדש לשתר בקדש יקריב חטאתו ביום ויחזקאל מר כו

טו:

ורחיצה בבבץ סיבה.
תימה לדצני מהו ברחיזה אמאי לא בעי מהו בסיכה:
לא
אשארא.
דמיירי הסם בסוף

פ"ק
דמענית
(דף יג.)
בנעילת הסנדל ועשיית מלאכה וועשיית מלאכה לא קאי דהא מנודה שרי במלאכה אלא אנעילת סנדל סוף **פ"ק**
דמענית
(שס)
מסיק הלכתא אכל אסור צין בחמין צין צלון אכל לרחוך פניו ידיו ורגליו בחמין אסור צלון מותר ולסוך אפילו כל שהוא אסור ובתוס' הרב פי' קשיא ליה מאי שנא צנ' צאצ ויהי"כ אסור לרחוך אפילו אלנצות כדמשמע צפרק בתרא דיומא (דף עח.) ומציאין לו מטפחת כו' והא תרייהו מסיכה נפקי אלילות מוחל חסוכי שמן יום הכפורים מוסוך לא סכתי (דניאל י) ובסם רשצ"ס דלפי המסקנא דמסיק צפ"ק דמענית דלצל מותר לרחוך פניו ידיו ורגליו צלון הוה הדין ט' צאצ ויהי"כ ותימה אמאי לא מיייתי צסוגין דמענית הויא דמטפחת כו' ובסם רצינו תס שמעמי שהיה אוסר לרחוך כלל צנ' צאצ ויהי"כ מוך מידיו שחרית דחשיב להו כמו מלוכלכות צטיט וזאזה הואיל ואינו יכול ליגע צפיו ועיניו * משום גת מלך:
לא
אשארא.
פ"ק
לא קאי אנעילת סנדל אלא ארחיזה וזיל הכא קמדחי ליה * וזיל הכא קמדחי ליה דאעשיית מלאכה לא קאי כדפרישית לעיל ואי"ת ואמאי לא פשיט מרי"א דסוף פרק הוצב (צ"מ דף נט: ז') קרע את בגדיו ותלן מנעליו וי"ל דשמת היה מחמיר על עגמו אי נמי מספקא ליה כי היכי דמספקא לן:
ושמשו
מטותיהן.
ככל הני דלעיל לא מיייתי מבני המדבר דלא ידעי היאך היו נוהגין אלא הא פשיטא לן שהיו משמשים מטותיהן שהרי הס היו פרים ורצים וכן גזי שלחו קרבנות דצסמוך שמה יש להוכיח הכי מן הפסוקים:
ויישב
מחוץ לאהלו.
פי' צימי ספרו וצימי חלוטו פליגי

זה לעיל (דף יז:):
כי האי גוונא אמרינן אכל אסור להניח תפילין ולא ככל ימי אכלו קאמרינן אלא יוס ראשון צלגד ושי כדלקמן (דף כה.):
ואחרי
טהרתו.
פי' צקונטרס דצטוממלת מת איירי ז' ימים ימי הזאתו יספרו לו איירי צימי ספירו וכמו מילתא אחריית קמ"ל וציוס צאו לעבודה יציא כהן הדיוט עשירית

האיפה וחטאתו כמו חיטוי וקדושתו לעבודה מילי מילי קאמר וקשה אמאי לא מפרש ליה צכהן גדול ויש לומר משום דצכהן הדיוט איירי דכתיב כי אם לאז ולאז ואילו כ"ג לא יטמא לצדיו ולאמו ולא ניחא ליה למימר דאמרינן בקדושין (דף עח:) רישא צכהן גדול וסיפא צכהן הדיוט ועוד דלא הוה קמ"ל מידי אכל כהן הדיוט ציוס חיטוכו אינו כתיב צקרא צפירוש מיהו קשה לן כיון דמילי מילי כתיב אמאי ר"ש אומר צבאו מקריב צומן שראוי לציאה ^(א) וקשה דצפרק תמיד נשחט (פסחים דף סג. וסס) דקאמרינן כל הזחצים על טומא משלחין קרבנותיהן ועוד דהכא נמי לא משמע דאיירי אלא צמאורע דאהא דצעי מאורע מהו שישלח קרבנותיו מייית ליה ונראה לי דר"ש לאפוקי מאורע אחי דרבי יהודה דריש ציוס צאו ציוס שמתחנן לעבודה ור"ש מוקי לציוס צאו דקאי אלעליל דאיירי צמאורע ולא יאירי מידי בעשירית האיפה אלא צא לומר דצמאורע דאיירי צקרא כשיטהר ויכנס לעזרה דהיינו לאחר ימי ספרו אז יקריב חטאתו אז שאר קרבנותיו ובתוספות פי' דערל וטמא משלחין קרבנותיהן ^(א) צטוממלת שרץ ולא צטוממאה מגופו והקשה על זה מהא דאמרינן צמגילה פ"ק (דף ת.) מוזבו ולא מנגעו משמע דאס יטהר מוזבו יציא קרבן אע"פ שהוא מאורע וכמו כן קשה למאי דפרישית ותיקן דלא איירי הסם לענין קרבן אלא שהיה טהור מדין משכב ומושג דחמירא הוה טפי צממאורע וז"ע צפרק כל הזחצים שנתערבו (וצחים עד: וסס) ובפרק כל הגט (גיטין דף כח: וסס) ^(ב) מפורש קנת דיני סמיכה שזריך צעלים ואס כן אינ טמא מצא קרבנותיו (ועי' מוס' יצמות קד: ד"ה דאמרן:

משמשין מטותיהן.
ודלמא שאני מנודה לשמים חמור הוא.
ספוקי מספקא ליה, קאי הכא מדחי ליה אויל הכא מדחי ליה.
מצורע מהו בתשמיש המטה, ולא איפשיטא ^(א) בהדיא.
אבל

ואלו מגלחין פרק שלישי מועד קטן

דמוס
דיוקני.
צללס אלהים עשה את האדם (בראשית ט:):
נכשאמרו.
חכמים גבי עצרו אלו ולא נענו (תענית דף יג.) אסור במלאכה וכו' וכן אתה מואל צמנודח:
מאי
לאז אכולהו.
קאמר דמנודה אסור:
לא אשארא.
דקתני ^(א) אעטיפת הראש דאמר' הסם (דף יד:):
צמענית
צבור
מתעטפין ויושצין צמנודין:
ורחיזה צכלל סיכה.
דכתיב ותצא כמים צקצרו וכשמן צעצמותיו (תהלים קט:):
נשאמרו אסור ברחיזה.
צמענית צבור:
אכולהו.
ארחיזה נמי דמנודה אסור:
לא אשארא.
קאמר דמנודה אית ליה דין דהני דמעניות צבור:
נשאמרו אסור בנעילת הסנדל.
צמענית צבור:
ויצא אליה.
לאחר אלילות:
מנודין היו.
למקום:
ספיפא הוא.
אי קיל אי חמיר:
זיל הכא ומדחי.
דלקולא ^(א) אולי בהדייהו:
לפיך נקראים שלמים צומן שהוא שלם.
דדעתו שדעתו מיושצת עליו:
יספרו לו.
לעיל מייניה כתיב ואל מת אדם לא יצא לטמא וצכהן משעמי ואחרי טהרותו דהיינו מפרישמו מן המת משפירס מן המת מונין שצעת ימי הזאתו שצעת ימים אחרים יספרו לו מדאפקיה רחמנא צלשון ספירה ולא נקט הזאה שמעינן שצעת ימי ספרו אס נלטרע:
וציוס צאו ז' ציוס עטרסו.
כתיב צכהן גדול:
11

אמר
רב יוסף
תא שמע ^(א) כשאמרו אסור בנעילת הסנדל * לא אמרו אלא בעיר אבל בדרך מותר * הא כיצד יצא לדרך נועל נכנס לעיר חולץ וכן אתה מוצא במנודה ובאבל מאי לאו אכולהו לא אשארא * מצורע מהו בנעילת הסנדל תיקו * ^(ב) אבל אסור בתשמיש המטה דכתיב ^(ג) וינחם דוד את בת שבע אשתו ויבא אליה מכלל דמעיקרא אסור מנודה מהו בתשמיש המטה אמר רב יוסף ת"ש כל אותן שנים שהיו ישראל במדבר מנודין היו ושימשו מטותיהן א"ל אביי ודלמא מנודה לשמים שאני דקיל קיל והא אמרת חמיר ספוקי מספקא ליה זיל הכא קמדחי ליה וזיל הכא קמדחי ליה ^(ד) מצורע מהו בתשמיש המטה ת"ש דתניא ^(ה) וישב מחוץ לאהלו שיהא כמנודה [א] וכאבל ^(ו) ואסור בתשמיש המטה ואין אהלו אלא אשתו שנא' ^(ז) לך אמור להם שובו לכם לאהליכם שמע מינה וניפשוט נמי למנודה אמר רב הונא בריה דרב פנחס משמיה דרב יוסף מי קתני שאסור שיהא כמנודה וכאבל במילי אחרנייתא ואסור נמי בתשמיש המטה ^(ח) אבל אינו משלח קרבנותיו דתניא ^(ט) ר"ש אומר שלמים בזמן שהוא שלם ולא בזמן שהוא אונן ^(י) מנודה מהו שישלח קרבנותיו אמר רב יוסף ת"ש כל אותן שנים שהיו ישראל במדבר מנודין היו ושלחו קרבנותיהן א"ל אביי ודלמא מנודה לשמים שאני דקיל קיל והאמרת חמיר ספוקי מספקא ליה ומדחי ליה מצורע מהו שישלח קרבנותיו ^(כ) ת"ש דתניא ^(ל) ואחרי טהרתו אחר פרישתו מן המת שבעת ימים יספרו לו אלו ז' ימי ספירו ^(מ) וביום באו אל הקודש אל החצר הפנימית לשרת בקודש יקריב חטאתו 12

האיפה
וחטאתו
כמו חיטוי וקדושתו לעבודה מילי מילי קאמר וקשה אמאי לא מפרש ליה צכהן גדול ויש לומר משום דצכהן הדיוט איירי דכתיב כי אם לאז ולאז ואילו כ"ג לא יטמא לצדיו ולאמו ולא ניחא ליה למימר דאמרינן בקדושין (דף עח:) רישא צכהן גדול וסיפא צכהן הדיוט ועוד דלא הוה קמ"ל מידי אכל כהן הדיוט ציוס חיטוכו אינו כתיב צקרא צפירוש מיהו קשה לן כיון דמילי מילי כתיב אמאי ר"ש אומר צבאו מקריב צומן שראוי לציאה ^(א) וקשה דצפרק תמיד נשחט (פסחים דף סג. וסס) דקאמרינן כל הזחצים על טומא משלחין קרבנותיהן ועוד דהכא נמי לא משמע דאיירי אלא צמאורע דאהא דצעי מאורע מהו שישלח קרבנותיו מייית ליה ונראה לי דר"ש לאפוקי מאורע אחי דרבי יהודה דריש ציוס צאו ציוס שמתחנן לעבודה ור"ש מוקי לציוס צאו דקאי אלעליל דאיירי צמאורע ולא יאירי מידי בעשירית האיפה אלא צא לומר דצמאורע דאיירי צקרא כשיטהר ויכנס לעזרה דהיינו לאחר ימי ספרו אז יקריב חטאתו אז שאר קרבנותיו ובתוספות פי' דערל וטמא משלחין קרבנותיהן ^(א) צטוממלת שרץ ולא צטוממאה מגופו והקשה על זה מהא דאמרינן צמגילה פ"ק (דף ת.) מוזבו ולא מנגעו משמע דאס יטהר מוזבו יציא קרבן אע"פ שהוא מאורע וכמו כן קשה למאי דפרישית ותיקן דלא איירי הסם לענין קרבן אלא שהיה טהור מדין משכב ומושג דחמירא הוה טפי צממאורע וז"ע צפרק כל הזחצים שנתערבו (וצחים עד: וסס) ובפרק כל הגט (גיטין דף כח: וסס) ^(ב) מפורש קנת דיני סמיכה שזריך צעלים ואס כן אינ טמא מצא קרבנותיו (ועי' מוס' יצמות קד: ד"ה דאמרן:
משמשין
מטותיהן.
ודלמא שאני מנודה לשמים חמור הוא.
ספוקי מספקא ליה, קאי הכא מדחי ליה אויל הכא מדחי ליה.
מצורע מהו בתשמיש המטה, ולא איפשיטא ^(א) בהדיא.
אבל

האיפה
וחטאתו
כמו חיטוי וקדושתו לעבודה מילי מילי קאמר וקשה אמאי לא מפרש ליה צכהן גדול ויש לומר משום דצכהן הדיוט איירי דכתיב כי אם לאז ולאז ואילו כ"ג לא יטמא לצדיו ולאמו ולא ניחא ליה למימר דאמרינן בקדושין (דף עח:) רישא צכהן גדול וסיפא צכהן הדיוט ועוד דלא הוה קמ"ל מידי אכל כהן הדיוט ציוס חיטוכו אינו כתיב צקרא צפירוש מיהו קשה לן כיון דמילי מילי כתיב אמאי ר"ש אומר צבאו מקריב צומן שראוי לציאה ^(א) וקשה דצפרק תמיד נשחט (פסחים דף סג. וסס) דקאמרינן כל הזחצים על טומא משלחין קרבנותיהן ועוד דהכא נמי לא משמע דאיירי אלא צמאורע דאהא דצעי מאורע מהו שישלח קרבנותיו מייית ליה ונראה לי דר"ש לאפוקי מאורע אחי דרבי יהודה דריש ציוס צאו ציוס שמתחנן לעבודה ור"ש מוקי לציוס צאו דקאי אלעליל דאיירי צמאורע ולא יאירי מידי בעשירית האיפה אלא צא לומר דצמאורע דאיירי צקרא כשיטהר ויכנס לעזרה דהיינו לאחר ימי ספרו אז יקריב חטאתו אז שאר קרבנותיו ובתוספות פי' דערל וטמא משלחין קרבנותיהן ^(א) צטוממלת שרץ ולא צטוממאה מגופו והקשה על זה מהא דאמרינן צמגילה פ"ק (דף ת.) מוזבו ולא מנגעו משמע דאס יטהר מוזבו יציא קרבן אע"פ שהוא מאורע וכמו כן קשה למאי דפרישית ותיקן דלא איירי הסם לענין קרבן אלא שהיה טהור מדין משכב ומושג דחמירא הוה טפי צממאורע וז"ע צפרק כל הזחצים שנתערבו (וצחים עד: וסס) ובפרק כל הגט (גיטין דף כח: וסס) ^(ב) מפורש קנת דיני סמיכה שזריך צעלים ואס כן אינ טמא מצא קרבנותיו (ועי' מוס' יצמות קד: ד"ה דאמרן:
משמשין
מטותיהן.
ודלמא שאני מנודה לשמים חמור הוא.
ספוקי מספקא ליה, קאי הכא מדחי ליה אויל הכא מדחי ליה.
מצורע מהו בתשמיש המטה, ולא איפשיטא ^(א) בהדיא.
אבל

האיפה
וחטאתו
כמו חיטוי וקדושתו לעבודה מילי מילי קאמר וקשה אמאי לא מפרש ליה צכהן גדול ויש לומר משום דצכהן הדיוט איירי דכתיב כי אם לאז ולאז ואילו כ"ג לא יטמא לצדיו ולאמו ולא ניחא ליה למימר דאמרינן בקדושין (דף עח:) רישא צכהן גדול וסיפא צכהן הדיוט ועוד דלא הוה קמ"ל מידי אכל כהן הדיוט ציוס חיטוכו אינו כתיב צקרא צפירוש מיהו קשה לן כיון דמילי מילי כתיב אמאי ר"ש אומר צבאו מקריב צומן שראוי לציאה ^(א) וקשה דצפרק תמיד נשחט (פסחים דף סג. וסס) דקאמרינן כל הזחצים על טומא משלחין קרבנותיהן ועוד דהכא נמי לא משמע דאיירי אלא צמאורע דאהא דצעי מאורע מהו שישלח קרבנותיו מייית ליה ונראה לי דר"ש לאפוקי מאורע אחי דרבי יהודה דריש ציוס צאו ציוס שמתחנן לעבודה ור"ש מוקי לציוס צאו דקאי אלעליל דאיירי צמאורע ולא יאירי מידי בעשירית האיפה אלא צא לומר דצמאורע דאיירי צקרא כשיטהר ויכנס לעזרה דהיינו לאחר ימי ספרו אז יקריב חטאתו אז שאר קרבנותיו ובתוספות פי' דערל וטמא משלחין קרבנותיהן ^(א) צטוממלת שרץ ולא צטוממאה מגופו והקשה על זה מהא דאמרינן צמגילה פ"ק (דף ת.) מוזבו ולא מנגעו משמע דאס יטהר מוזבו יציא קרבן אע"פ שהוא מאורע וכמו כן קשה למאי דפרישית ותיקן דלא איירי הסם לענין קרבן אלא שהיה טהור מדין משכב ומושג דחמירא הוה טפי צממאורע וז"ע צפרק כל הזחצים שנתערבו (וצחים עד: וסס) ובפרק כל הגט (גיטין דף כח: וסס) ^(ב) מפורש קנת דיני סמיכה שזריך צעלים ואס כן אינ טמא מצא קרבנותיו (ועי' מוס' יצמות קד: ד"ה דאמרן:
משמשין
מטותיהן.
ודלמא שאני מנודה לשמים חמור הוא.
ספוקי מספקא ליה, קאי הכא מדחי ליה אויל הכא מדחי ליה.
מצורע מהו בתשמיש המטה, ולא איפשיטא ^(א) בהדיא.
אבל

האיפה
וחטאתו
כמו חיטוי וקדושתו לעבודה מילי מילי קאמר וקשה אמאי לא מפרש ליה צכהן גדול ויש לומר משום דצכהן הדיוט איירי דכתיב כי אם לאז ולאז ואילו כ"ג לא יטמא לצדיו ולאמו ולא ניחא ליה למימר דאמרינן בקדושין (דף עח:) רישא צכהן גדול וסיפא צכהן הדיוט ועוד דלא הוה קמ"ל מידי אכל כהן הדיוט ציוס חיטוכו אינו כתיב צקרא צפירוש מיהו קשה לן כיון דמילי מילי כתיב אמאי ר"ש אומר צבאו מקריב צומן שראוי לציאה ^(א) וקשה דצפרק תמיד נשחט (פסחים דף סג. וסס) דקאמרינן כל הזחצים על טומא משלחין קרבנותיהן ועוד דהכא נמי לא משמע דאיירי אלא צמאורע דאהא דצעי מאורע מהו שישלח קרבנותיו מייית ליה ונראה לי דר"ש לאפוקי מאורע אחי דרבי יהודה דריש ציוס צאו ציוס שמתחנן לעבודה ור"ש מוקי לציוס צאו דקאי אלעליל דאיירי צמאורע ולא יאירי מידי בעשירית האיפה אלא צא לומר דצמאורע דאיירי צקרא כשיטהר ויכנס לעזרה דהיינו לאחר ימי ספרו אז יקריב חטאתו אז שאר קרבנותיו ובתוספות פי' דערל וטמא משלחין קרבנותיהן ^(א) צטוממלת שרץ ולא צטוממאה מגופו והקשה על זה מהא דאמרינן צמגילה פ"ק (דף ת.) מוזבו ולא מנגעו משמע דאס יטהר מוזבו יציא קרבן אע"פ שהוא מאורע וכמו כן קשה למאי דפרישית ותיקן דלא איירי הסם לענין קרבן אלא שהיה טהור מדין משכב ומושג דחמירא הוה טפי צממאורע וז"ע צפרק כל הזחצים שנתערבו (וצחים עד: וסס) ובפרק כל הגט (גיטין דף כח: וסס) ^(ב) מפורש קנת דיני סמיכה שזריך צעלים ואס כן אינ טמא מצא קרבנותיו (ועי' מוס' יצמות קד: ד"ה דאמרן:
משמשין
מטותיהן.
ודלמא שאני מנודה לשמים חמור הוא.
ספוקי מספקא ליה, קאי הכא מדחי ליה אויל הכא מדחי ליה.
מצורע מהו בתשמיש המטה, ולא איפשיטא ^(א) בהדיא.
אבל

מסורת הש"ס

(א) מענית יג, (ב) שס [פסחים נד ז:], (ג) [לקמן כ:], (ד) מוספתא דתענית פ"א, (ה) [לקמן כה:], (ו) [לעיל ז:], (ז) [וצחים נט:], (ח) [נפי' בראש ס"ס נא], (ט) ציוס חיטוכו כתיב צכהן הדיוט כ"ל כפי הסוגיא ופי' המוספות, (י) [וע"ש מוספות ד"ה וקדע וכת"י נדה ו: ד"ה הקשה ה"ר לראשיה], (כ) [וצמגינה טז:],

(א) רש"י ד"ה לא אשארא דקתני התיב אעטיפת הראש:
(ב) תוס' ד"ה ואחרי כי צומן שראוי לציאה דכפ' תמיד נשחט כו' כ"ל ומיכת וקשה למקן:
(ג) בא"ד ובתוס' פי' כי משלחין קרבנותיהן איירי בטוממת שרץ:

גליון הש"ס
גמ' הא כיצד יצא לדרך.
עי' לקמן דף כו ע"א מוס' ד"ה אס יכל:
תוס' ד"ה לא אשארא פ"י ב' שבוש בת מלך.
ע' שבת דף קט ע"א:
ד"ה לא אשארא פ' לא קאי ב' וזיל הבא קמדיה.
וכן כתבו כל הפוסקים וממיה לי לפי ההלכה צמענית דף יג ע"א דצמענית צבור מותר ברחיזה כל גופו צלון אס כן על כתקן הך בדייתא מייירי ברחיזה חמין וממלא וכן אתה מואל צמנודה וכאכל לא קאי על רחיזה דהא כאכל אפילו אלנצ אסור צמנן ומצנואר שס להדיא דקאי אשארא ואי"כ מוכח דקאי אנעילת סנדל ונפשט דמנודה אסור בנעילת סנדל וע"כ:

הגהות הגר"א
[א] גמ' כמנודה צמיתו וכאכל כו' כ"ל:

רבינו חננאל
מנודים ומצורעים מהו, תיקו.
אבל אסור בעשיית מלאכה.
שנאמר והפכתי חגיכם לאבלי, מה חג אסור בעשיית מלאכה אף אבל אסור.
מצורע תיקו, אבל מנודה מותר במלאכה.
אבל אסור בנעילת הסנדל.
מדכתיב ביחזקאל, ונעליך תשים ברגליך.
מכלל דכולי עלמא אסירי.
כשאמרו אסור בנעילת הסנדל, לא אמרו אלא בעיר אבל בדרך מותר, יצא לדרך נועל, נכנס לעיר חולץ.
וכן המנודה.
מצורע תיקו.
אבל אסור בתשמיש המטה.
שנאמר וינחם דוד את בת שבע אשתו ויבא אליה, מכלל דמעיקרא אסיר.
מנודה מהו, ת"ש כל השנים שהיו ישראל במדבר היו כמנודין, והיו כמנודין כמנודין, **אבל**

(א) [נזיל' ואפשיטא]